

DEL ZEL PER DÉU A L'ESCOLTA DE DÉU

"INDIGNATS" BÍBLICS 01

1 Re 18, 17 – 19, 18 (per llegir amb deteniment)

Elies: l'home ple de zel per Déu

Elî-Yahû (*El meu Déu és Yahvè*) és el nom hebreu del nostre protagonista. El seu nom ja denota tot un projecte de vida. Elies farà de la seva vida una vida lliurada al servei **exclusiu** de Yahvè.

La situació en el regnat d'Acab (874-853 aC) és de **sincretisme religiós**, és a dir, el poble del Regne d'Israel (el Regne del Nord o Samaria) no és que hagi abandonat del tot la fe en el Déu d'Abraham, sinó que la barreja també amb cultes pagans dels pobles cananeus (la divinitat cananea més important és Baal, déu de les tempestes).

Elies és un home de paraules clares, sense embuts. El rei Acab, quan el troba, li demana: *Ets tu, el qui porta la desgràcia a Israel?* I Elies no té problemes a respondre-li: *Jo no porto la desgràcia a Israel, sinó tu i la família del teu pare, que heu abandonat els manaments del Senyor per anar darrere els Baals* (1 Re 18, 17-18).

Quan el zel esdevé fanatisme

Elies vol demostrar davant tothom qui és el Déu veritable i proposa un estrany "concurs públic de les divinitats".

A la muntanya del Carmel (nom que els experts diuen que pertanyia ja a una divinitat fenícia del vent i la pluja, com el propi Baal, i que era un lloc de culte pagà des de temps antics) el nostre protagonista repta els 450 profetes de Baal (i els 400 dels bosquets sagrats o *Ashera*, que sols surten un cop en tot el text) a pregar el seu déu perquè obri un prodigi de forma pública i notable. Elies, per la seva part i seguint les mateixes regles per ell proposades, invocarà Yahvè perquè faci el mateix.

La història ja sabem com acaba: els profetes pagans s'escarrassen per fer que el seu déu intervingui miraculosament sense èxit i, en canvi, quan Elies invoca Yahvè (*Respon-me, Senyor, respon-me, perquè aquest poble es convenci que tu, Senyor, ets Déu i que fas tornar*

els cors cap a tu –1 Re 18, 37) aquest intervén poderosament arrencant del poble una fervorosa professió de fe.

La fi ja s'intueix: *Elies els va ordenar: Agafeu els profetes de Baal! Que no se n'escapi ni un! Ells els van agafar. Elies els va fer baixar al riu Quixon i allí els va degollar* (1 Re 18, 40). La rauxa guanya al seny. Massa fàcilment fem barbaritats en nom de Déu i ens resulta massa difícil escoltar Déu mateix. Elies, com nosaltres, haurà de fer-ne experiència.

Por i canvi: a l'escolta de Déu

Elies tingué por i va fugir per a salvar la vida (1 Re 19, 3a). És la reacció del nostre protagonista que, després de la

seva "gesta", rep una amenaça de mort de part de Jezabel, la dona d'Acab.

La por desvetllarà en Elies tot un procés de recerca i canvi interiors que transformaran la seva vida i l'obriran a l'acció de Déu:

1. **Elies desitja la mort: "depressió" del profeta** (1 Re 19, 4)
2. **La visita de l'àngel: Déu dóna forces** (1 Re 19, 5-7)
3. **El recés necessari: el retorn a les fonts** (1 Re 19, 8)
4. **Fer experiència del Déu d'Abraham: del Déu del foc al Déu que parla en el silenci** (1 Re 19, 9-14)

Després d'aquesta experiència de Déu Elies descobreix que Déu té els seus plans i que el profeta no tenia tota la visió de la situació: *Jo deixaré a Israel una resta de set mil homes: tots els genolls que no s'han doblegat davant de Baal i tots els llavis que no l'han besat* (1 Re 19, 15-18).

Preguntes per a la reflexió

- Quina/es part/s del text et criden l'atenció i per què?
- Quina és la mesura de la nostra indignació? (distingir entre "zel" i "fanatisme")
- A **1 Re 19, 4** veus algun paral·lel entre la situació de desànim/fracàs del profeta junt amb l'apostasia que l'envolta i la nostra situació?
- La por o els conflictes sempre són una oportunitat de creixement?
- Què et sembla que vol dir la frase " cercar la voluntat de Déu "?

LECTURES COMPLEMENTÀRIES:

Ex 33, 12-34, 9

Mt 12, 9-21